

God op bezoek

'Niemand vraagt me nog wat', dacht God.
'Ik hoor zo weinig van de mensen.
Is er dan overal vrede en liefde op aarde?' vroeg Hij zich af.
'Gaaf het er dan eindelijk eerlijk aan toe?
Maken de mensen geen ruzie meer?
Hebben ze de weg naar elkaar gevonden?
't Zou wel mooi zijn, want dat is waar ik al zo lang van droom.'

Toen werd hij nieuwsgierig om zijn droom onder de mensen te zien.
In een grote stad ging hij buiten op een terrasje zitten. Hij keek naar de mensen. Iedereen snelde in een hels tempo voorbij.
God werd moe van het gehol en het lawaai van de mensen.
Hij vroeg zich af waar ze allemaal heen renden en wat hen zo vooruit joeg.
'Het geluk ligt toch vlakbij', dacht Hij.
God dacht na.
Hij hield een paar mensen tegen om met hen te praten.
Ze dachten dat Hij de weg vroeg, maar toen ze merkten dat Hij zo maar even wou praten liepen ze vlug door, want daarvoor hadden ze geen tijd.

Treurig ging God in het park op een bank zitten.
Tot er een klein kind, dat daar aan 't spelen was, naar Hem toe kwam en vroeg:
'Waarom ben je zo verdrietig?' Hier, je mag mijn witte pluim hebben. Kijk eens hoe mooi ze is! Zie je die witte vogel daar? Misschien wel een pluim van hem? Je mag ze houden, zomaar voor jou!'

De ogen van God schoten vol tranen.
Hij trok het kind naar zich toe en dacht:
Mijn droom is nog niet helemaal dood.
Hij fluisterde tot het kind:
'Hier neem je pluim terug, dan kan je ze geven aan iedereen die er droevig uit ziet,
want alles wordt blij als mensen zijn zoals jij!'